

Братя Грим
Синът на рибаря

Имало едно време беден рибар. Живеел с жена си и сина си в малка хижа край една голяма река. Всяка сутрин отивал да лови риба, но от улова едва успявал да изхрани семейството си.

Една сутрин той както винаги отишъл на реката. Потръгнало му добре – на всяко хвърляне мрежата се пълнела с риба. Когато я изтеглил за последен път, в нея имало и малка златоперка. Рибарят бързо се върнал в хижата, пуснал рибката в едно котле с вода и казал на сина си:

– Занеси тази рибка в двореца, дай я на първия царски съветник и веднага се върни.

Синът на рибаря тръгнал веднага към двореца. Като стигнал, помолил да го пуснат вътре и докато чакал отговор, си мислил: „Защо пък да дам рибката на съветника? По-добре ще е да я дам на царя.“

В това време дошъл един придворен и го въвел в двореца. Синът на рибаря поискал да види царя. Дал му рибката златоперка, а той наредил да я пуснат в градината в езерото с фонтан. После царят заповядал на момчето да си върви.

Като се прибрал у дома, баща му го попитал:

– На кого даде рибката?

– На царя – отговорило момчето.

Рибарят се ядосал, но нищо не казал и отишъл да си върши работата.

На другия ден, когато царският съветник отишъл в градината, видял златната рибка и веднага се върнал в двореца.

– Откъде е тази златна рибка в нашето езеро? – попитал той царя.

Царят му разказал какво се е случило, а съветникът, обзет от завист и яд, решил да си отмъсти на рибаря.

– О, царю – казал той, – тази рибка е прекрасна, но тя трябва да си има другар, защото иначе ще умре. Заповядай на рибаря да ти донесе още една. Така и езерото ще стане още по-красиво.

Думите на съветника се харесали на царя и той решил да извика рибаря в двореца. Когато той пристигнал, царят му рекъл:

– Там, където си намерил тази рибка, ще намериш още една и ще ми я донесеш. Давам ти тридесет дни – ако не успееш дотогава, ще се простиш с живота си.

Рибарят навел глава и се прибрал у дома натъжен. Всеки ден отивал заедно със сина си на реката за риба. Минали двадесет и девет дни, ала в мрежата нито веднъж не се хванала златна рибка. На тридесетия ден двамата останали на реката до късно вечерта, но всичко било напразно. Хвърлили мрежата за последен път, уверени, че е дошъл последният им

час, но като изтеглили мрежата, видели в нея златна рибка. Двамата не могли да повярват на очите си и от радост се разплакали и прегърнали. Щом се прибрали у дома, бащата казал на сина си:

– Като отидеш в двореца, ще дадеш рибката на съветника, разбра ли?

Момчето тръгнало, а в това време царят извикал стражите и им заповядал да доведат рибаря и сина му в двореца. В този момент момчето пристигнало, дало котлето с рибката на царя и се запътило към дома.

На другия ден съветникът видял новата рибка в езерото и пребледнял от завист и злоба.

– О, царю – казал той, – сега езерото е наистина прекрасно. Но за съжаление шадраванът не е златен. Далеч оттук има една земя, в която живеят духове. Там също има езеро, но със златен фонтан и златна ограда около него. Красотата им е ненадмината.

– Как мога да ги притежавам? – попитал царят.

– Който е донесъл златните рибки, да донесе и фонтана – отговорил съветникът.

И царят наредил на рибарския син да му донесе златния фонтан. Съветникът доволно потривал ръце, че ще погуби момчето.

Като се прибрал вкъщи, синът на рибаря бил толкова блед и тъжен, че баща му веднага разбрал, че се е случило нещо лошо. Момчето разказало какво е станало и накрая рибарят казал:

– Отиди в двореца и поискай от царя обкована с гвоздеи тояга и подковани ботуши. Ще поискаш също няколко овце и няколко магарета. Той ще ти ги даде и тогава можеш да тръгнеш на път. Но трябва да пазиш овцете и да яздиш магаретата едно по едно.

Така и станало. Момчето изпълнявало точно заръките на баща си. Когато магаретата грохнали от умора, то обуло подкованите ботуши, взело тоягата и продължило пеш. Понеже не спирало нито денем, нито нощем, една сутрин се строполило на земята и заспало. Присънил му се странен сън. Пред него стоял старец с бели одежди и бяла брада. От него струяла сребърна лунна светлина. Той го разпитвал накъде е тръгнал и защо, а момчето през сълзи му разказало цялата история.

– Не плачи, синко – казал старецът, – аз ще ти помогна. Златният фонтан, за който говориш, се пази ден и нощ от духовете и ти няма да можеш да го вземеш. Затова аз ще ти дам един вълшебен орех и ти ще се върнеш у дома. Като отидеш в двореца и царят те попита за фонтана, ще удариш силно ореха в земята и той ще се превърне в златен фонтан.

Старецът оставил ореха в ръката на момчето и изчезнал.

В този миг то се събудило, отворило шепата си и там наистина имало орех. Зарадвало се много и с удвоени сили се запътило към дома.

Когато стигнал хижата, синът на рибаря видял, че двама стражи водят майка му и баща му. По заповед на царя те трябвало да бъдат наказани заради сина си. Момчето помолило стражите да ги пуснат и тръгнало с тях към двореца. Там се случило точно както бил казал старецът в съня. Царят се зарадвал и освободил веднага момчето. Съветникът обаче не можел да си намери място от злоба и започнал отново да крои планове как да погуби момчето.

Минало много време. Един ден той отишъл при царя и казал:

– Господарю мой, далеч оттук живее невиджана красавица, тя е царица на феите. Ако пожелаеш, синът на рибаря може да ти я доведе.

Царят веднага наредил да доведат рибарския син, който бил станал хубав и силен момък. Щом пристигнал, царят му заповядал да тръгне на път и да му доведе царицата на феите. Момъкът разбрал, че няма избор, поискал овце, магарета, подковани ботуши и тояга, обкована с гвоздеи, и се отправил към далечните земи. Вървял дълго, без да спира, докато един ден се строполил като мъртъв на земята и заспал. Присънил му се прекрасен гълъб, който кацнал до него. Рибарският син му разказал през съзвизии какво му се е случило.

– Не се бой, момко – проговорил гълъбът, – аз ще ти помогна. Недалеч оттук има един голям дъб. Под него ще намериш златно ковчеже. Вътре е заключена душата на царицата на феите. Ще ти дам ключа, ала трябва да го пазиш като очите си. Царицата на феите ще принадлежи на този, у когото е ключът.

Гълъбът пусал ключето в ръката на момъка и отлетял. Като се събудил, синът на рибаря отишъл при дъба, разровил бързо земята и намерил в корените му златното ковчеже. Взел го, вързал на врата си ключето и тръгнал към дома. Когато наближил бедната хижа край реката, видял, че от нея струи сребриста светлина. Изгичал, отворил вратата и що да види – вътре седяла прекрасна девойка. Тя се усмихнала и казала:

– Ти преживя тежки премеждия и имаш добро сърце. Затова ще останан с теб и ще ти помогна да станеш господар на тези земи. Хората трябва да се отърват от капризния и тираничен цар. Ще изпратя при него феите от долната земя, за да му вземат душата и да превърнат съветника и придворните във врани.

Едва изрекла последните думи и тъжен камбанен звън оповестил края на злите господари. А рибарският син дълго управлявал царството заедно с красивата фея. Хората ги обичали и ги почитали до дълбоката

им старост.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2531>]